

Arrest

nr. 278 394 van 7 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VANDENBROUCKE
en H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 26 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 mei 2022 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door PZ RIHO op 17.05.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:
naam: K.
voornaam: H.
geboortedatum: 04.04.1985
geboorteplaats: Podore
nationaliteit: Senegal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft zowel meerdere verzoeken tot internationale bescherming ingediend als een verblijfsaanvraag die tot een negatieve beslissing hebben geleid. Zo diende hij voor de eerste keer een verzoek tot internationale bescherming in op 30.06.2014. Het CGVS besloot enkele weken later (dd. 17.07.2014) evenwel om zijn verzoek niet in overweging te nemen. Waarna door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqüies) werd opgesteld met een termijn van 15 dagen, dat hem betekend werd op 27.07.2014.

Dhr. K. besloot vervolgens om een aanvraag van machtiging tot verblijf om buitengewone redenen in te dienen op 06.10.2015. Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op 21.11.2016 onontvankelijk verklaard door de DVZ. Tegen deze weigeringsbeslissing diende dhr. K. beroep in bij de RVV, waar zijn beroep verworpen werd op 28.08.2020. Gelijktijdig met deze beroepsprocedure diende dhr. K. zijn tweede verzoek tot internationale bescherming in op 30.11.2017. Op 19.02.2018 besloot het CGVS opnieuw om zijn verzoek niet in overweging te nemen. Ten gevolge van deze beslissing werd door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqüies) opgesteld met een termijn van 15 dagen, dat hem betekend werd op 01.03.2018.

Zijn laatste verzoek tot internationale bescherming werd ingediend op 17.05.2021. Het CGVS besloot hierbij om zijn verzoek onontvankelijk te verklaren op 25.06.2021. Waarna door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqüies) werd opgesteld met een termijn van 6 dagen, dat hem betekend werd op 05.01.2022.

Dhr. K. weigerde op 17.05.2022 om zijn hoorrecht, dat afgenomen werd door politiezone RIHO, volledig in te vullen. Hij verklaarde wel dat hij niet kan terugkeren naar Senegal omdat er daar problemen zijn. Echter hij specificeert niet om welke problemen het dan zou gaan, waardoor hij geen schending van artikel 3 EVRM aantoont met zijn uiteenzetting. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Senegal een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Daarenboven is uit het onderzoek van het CGVS reeds gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan

verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Dhr. K. verklaart in zijn hoorrecht van 17.05.2022 tot slot geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt daarom niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die hem betekend werden op 27.07.2014, 01.03.2018 en 05.01.2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Zo diende dhr. K. voor de eerste keer een verzoek tot internationale bescherming in op 30.06.2014. Het CGVS besloot enkele weken later (dd. 17.07.2014) evenwel om zijn verzoek niet in overweging te nemen. Waarna door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqües) werd opgesteld met een termijn van 15 dagen, dat hem betekend werd op 27.07.2014.

Betrokkene besloot vervolgens om een aanvraag van machtiging tot verblijf om buitengewone redenen in te dienen op 06.10.2015. Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op 21.11.2016 onontvankelijk verklaard door de DVZ. Tegen deze weigeringsbeslissing diende dhr. K. beroep in bij de RVV, waar zijn beroep verworpen werd op 28.08.2020. Gelijktijdig met deze beroepsprocedure diende dhr. K. zijn tweede verzoek tot internationale bescherming in op 30.11.2017. Op 19.02.2018 besloot het CGVS opnieuw om zijn verzoek niet in overweging te nemen. Ten gevolge van deze beslissing werd door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqües) opgesteld met een termijn van 15 dagen, dat hem betekend werd op 01.03.2018.

Zijn laatste verzoek tot internationale bescherming werd ingediend op 17.05.2021. Het CGVS besloot hierbij om zijn verzoek onontvankelijk te verklaren op 25.06.2021. Waarna door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqües) werd opgesteld met een termijn van 6 dagen, dat hem betekend werd op 05.01.2022.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die hem betekend werden op 27.07.2014, 01.03.2018 en 05.01.2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Zo diende dhr. K. voor de eerste keer een verzoek tot internationale bescherming in op 30.06.2014. Het CGVS besloot enkele weken later (dd. 17.07.2014) evenwel om zijn verzoek niet in overweging te nemen. Waarna door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) werd opgesteld met een termijn van 15 dagen, dat hem betekend werd op 27.07.2014.

Betrokkene besloot vervolgens om een aanvraag van machtiging tot verblijf om buitengewone redenen in te dienen op 06.10.2015. Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op 21.11.2016 onontvankelijk verklaard door de DVZ. Tegen deze weigeringsbeslissing diende dhr. K. beroep in bij de RVV, waar zijn beroep verworpen werd op 28.08.2020. Gelijktijdig met deze beroepsprocedure diende dhr. K. zijn tweede verzoek tot internationale bescherming in op 30.11.2017. Op 19.02.2018 besloot het CGVS opnieuw om zijn verzoek niet in overweging te nemen. Ten gevolge van deze beslissing werd door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) opgesteld met een termijn van 15 dagen, dat hem betekend werd op 01.03.2018.

Zijn laatste verzoek tot internationale bescherming werd ingediend op 17.05.2021. Het CGVS besloot hierbij om zijn verzoek onontvankelijk te verklaren op 25.06.2021. Waarna door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) werd opgesteld met een termijn van 6 dagen, dat hem betekend werd op 05.01.2022.

Dhr. K. weigerde op 17.05.2022 om zijn hoorrecht, dat afgenomen werd door politiezone RIHO, volledig in te vullen. Hij verklaarde wel dat hij niet kan terugkeren naar Senegal omdat er daar problemen zijn. Echter hij specificeert niet om welke problemen het dan zou gaan, waardoor hij geen schending van artikel 3 EVRM aantoont met zijn uiteenzetting. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Senegal een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Daarenboven is uit het onderzoek van het CGVS reeds gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...].”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt vooreerst op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd is om kennis te nemen van het beroep tot nietigverklaring, in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte vervat ligt.

2.2. De Raad treedt deze exceptie bij. Immers, artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en luidt als volgt:

“Op grond van het Wetboek van strafvordering heeft eenieder die van zijn vrijheid kan worden beroofd en die wordt verhoord door de politie, door een lid van het openbaar ministerie of door een magistraat, het recht om te worden bijgestaan door een advocaat, ongeacht of de betrokkene al dan niet van zijn vrijheid is beroofd.

Dat recht vloeit voort uit het befaamde Salduz-arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin dat grondbeginsel in strafzaken wordt bevestigd.

Daardoor werd de wetgever ertoe gedwongen het Wetboek van strafvordering, alsook de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, te wijzigen teneinde er dat nieuwe recht in op te nemen.

Voormeld arrest stoelt op artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna “EVRM”), waarin het volgende wordt gesteld:

“1. (...) eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld. (...)

3. Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, heeft ten minste de volgende rechten:

a) onverwijld, in een taal welke hij verstaat, en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

b) te beschikken over voldoende tijd en faciliteiten welke nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

c) zichzelf te verdedigen of de bijstand te hebben van een raadsman naar zijn keuze, of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien het belang van de rechtspraak dit eist;

(...)

e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal welke ter zitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.” Als gevolg daarvan wordt in België iemand die al dan niet van zijn vrijheid is beroofd en die ervan wordt verdacht een misdrijf te hebben gepleegd waarop een gevangenisstraf van meer dan één jaar staat, dus bijgestaan door een advocaat wanneer er een strafzaak tegen hem loopt. Op het overgrote merendeel van de misdrijven is die beschermingsregel dus van toepassing. De wetgever heeft immers geoordeeld dat, behoudens uitzonderingen, iemand die blootstaat aan een strafrechtelijke maatregel, moet worden bijgestaan door een advocaat.

Verzoeker is de mening toegedaan dat dit principe, ingevolge artikel 6 EVRM, eveneens van toepassing is op een illegale vreemdeling wanneer die wordt gearresteerd met toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Verzoeker werd niet gehoord in aanwezigheid van een advocaat, noch werd hij bijgestaan door een beëdigd tolk.

De schending van art. 6 EVRM staat dan ook vast.”

3.1.2. Het middel is in hoofdzaak gericht tegen de beslissing tot vasthouding, die, zoals reeds onder punt 2 werd gesteld, buiten de rechtsmacht valt van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Voor zover het middel ook zou gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

De bepalingen van het Wetboek van Strafvordering zijn evenmin van toepassing op de voormelde beslissingen.

De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat de verplichtingen die verzoeker meent te kunnen afleiden uit artikel 6 van het EVRM en het Wetboek van Strafvordering thans niet aan de orde zijn.

3.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM en luidt als volgt:

“De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. 'étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.

Verzoeker wijst erop dat verwerende partij zich niet kan verschuilen achter het feit dat de nationaliteit van verzoeker niet vast zou staan. Verzoeker wijst erop dat hij reeds in het verleden werd aangehouden en dat hij werd vrijgelaten. Zijn nationaliteit zal hierbij van doorslaggevend belang zijn geweest.

Verzoeker wijst erop dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (c/. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448).

Verwerende partij faalt in haar onderzoeksplicht.

Het feit dat de verzoekende partij mogelijks zijn ware identiteit en nationaliteit verborgen hield, doet - gelet op het feit dat de verwerende partij reeds voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het gegeven dat de verzoekende partij de Eritrese nationaliteit heeft - geen afbreuk aan het feit dat in

het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Gelet op het feit dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van de Eritrese nationaliteit van de verzoekende partij en zij eveneens in de bestreden beslissing erkent dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient te gebeuren ten aanzien van een terugleiding naar Eritrea, diende zij in het licht van artikel 3 van het EVRM een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugleiding naar Eritrea, wat zij aldus nagelaten heeft te doen.

Gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gebrek aan de mogelijkheid om - met kennis van het land van bestemming - haar standpunt betreffende een terugleiding te doen kennen voor het nemen van de bestreden beslissing en gelet op de verklaringen van de verzoekende partij mbt zijn bezwaar tegen een terugleiding naar Eritrea, staat vast dat artikel 3 van het EVRM geschonden is in de mate dat de verwerende partij, zich alvorens de bestreden beslissing te nemen, niet heeft gewijd aan een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst er tevens op dat hij op heden ziek is.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het EHRM heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het EHRM in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); KHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.)

Met deze ziekte-toestand werd door verwerende partij geenszins rekening gehouden. Dit werd door verwerende partij nooit onderzocht."

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers betoogt dat de verwerende partij zich verschuilt achter zijn niet vaststaande nationaliteit, dat de verwerende partij zonder kennis van het land van herkomst geen onderzoek kon voeren naar een schending van artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing wel op de hoogte was van zijn Eritrese nationaliteit en dat ze eveneens in de bestreden beslissing erkent dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient te gebeuren ten aanzien van een terugleiding naar Eritrea, feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat er geen onduidelijkheid is over de nationaliteit van verzoeker, dat hij met name de Senegalese nationaliteit heeft en dus ook naar Senegal zal worden teruggestuurd. Ter zitting wordt dat overigens bevestigd door verzoekers raadsvrouw.

Verzoeker betoogt op zeer algemene wijze dat de verwerende partij haar onderzoeksplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM niet is nagekomen en wijst daarbij op zijn verklaringen met betrekking tot zijn bezwaar tegen een uitwijzing naar zijn land van herkomst. Evenwel heeft hij noch toen hij werd gehoord, noch in het kader van het huidige geding enig concreet element bijgebracht dat de verwerende partij -en bij uitbreiding de Raad- tot een nader onderzoek zou nopen.

Verzoeker beperkt zich in zijn middel verder tot te stellen dat hij ziek is en dat hiermee geen rekening werd gehouden door de verwerende partij.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat geen bewijzen voorliggen van een ziekte die hem zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst. Ook in het kader van het huidige beroep ligt geen begin van bewijs voor. Verzoekers loutere beweringen volstaan niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker leidt een derde middel af uit de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.

Er is in casu geen spoor te bespeuren naar een individueel onderzoek naar de concrete gezinssituatie en de persoonlijke omstandigheden die hiermee gepaard gaan.

De verwijderingsmaatregel bevat geen enkele motivering over het gezins- en familieleden van de verzoeker. Noch blijkt uit het administratief dossier dat hiermee rekening werd gehouden.

De schending van art. 74/13 van Vreemdelingenwet staat dan ook vast.”

3.3.2. Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met en niet werd gemotiveerd over zijn zijn gezins- en familieleden.

De Raad wijst erop dat verzoeker heeft geweigerd om het formulier hoorrecht volledig in te vullen en de vragen met betrekking tot zijn gezins- en familieleden derhalve niet heeft ingevuld, niettegenstaande hij daartoe de kans heeft gekregen. De verwerende partij kon op grond van de informatie die verzoeker haar had verstrekt dan ook terecht concluderen dat er geen sprake is van een gezinsleden of minderjarige kinderen in België. Ook in het thans voorliggende verzoekschrift toont verzoeker niet aan met welk concreet gezins- en familieleden dan wel rekening had moeten worden gehouden. Zijn betoog is aldus niet dienstig om het onderzoek in de aanloop naar en de motieven van de bestreden beslissing te ondermijnen.

3.3.3. Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In het vierde middel wordt de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aangevoerd. Het luidt als volgt:

“Verzoeker werpt de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet op. Verzoeker wijst erop dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Verzoeker wijst erop dat verwerende partij de nultermijn motiveert op grond van een risico op onderduiken. Verzoeker wijst erop dat zijn woonplaats gekend was bij de gemeente. Verzoeker is nog zeer recent naar de gemeente gestapt met pasfoto's en zijn documenten.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. [...]

§ 2

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu blijkt dat de enige grond waarop de gemachtigde zich heeft gebaseerd voor de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten het risico op onderduiken is.

Artikel 1, 11 van de Vreemdelingenwet:

“‘risico op onderduiken’ : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) dat luidt als volgt:

“[...] 7) risico op onderduiken: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.”

In het arrest Sagor van het Hof (HvJ 6 december 2012, Sagor, C-430/11, § 41) werd reeds gesteld dat elke beoordeling aangaande het gevaar dat een betrokkene onderduikt om zich aan de terugkeerprocedure te onttrekken, moet gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van de situatie van de betrokkene. Dit standpunt werd onderschreven in de arresten Mahdi en Z. Zh. en O. van het Hof (respectievelijk HvJ 5 juni 2014, Mahdi, C-146/14 PPU, § 70 en HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O. /Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, § 56).

Verzoeker meent dan ook dat ieder weldenkend mens onmiddellijk inziet dat er in casu, nu verzoeker zich steeds vrijwillig is gaan aanmelden bij de dienst van Stad Roeselare, geen sprake is van objectieve en ernstige elementen om aan te nemen dat verzoeker een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Van enig individueel onderzoek dienaangaande is geen sprake.”

3.4.2. Het vijfde middel is afgeleid uit de schending van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het luidt als volgt:

Verzoeker werpt de schending van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet op. Verzoeker wijst erop dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Verzoeker wijst erop dat verwerende partij de nultermijn motiveert op grond van een risico op onderduiken.

Verzoeker wijst erop dat zijn woonplaats gekend was bij de gemeente. Verzoeker is nog zeer recent naar de gemeente gestapt met pasfoto's en zijn documenten.

Artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden. In casu blijkt dat de enige grond waarop de gemachtigde zich heeft gebaseerd voor de afwezigheid van een termijn om terug te leiden naar de grens het risico op onderduiken is.

Artikel 1, 11 van de Vreemdelingenwet:

“risico op onderduiken’: het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) dat luidt als volgt:

“[...] 7) risico op onderduiken: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.”

In het arrest Sagor van het Hof (HvJ 6 december 2012, Sagor, C-430/11, § 41) werd reeds gesteld dat elke beoordeling aangaande het gevaar dat een betrokkene onderduikt om zich aan de terugkeerprocedure te onttrekken, moet gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van de situatie van de betrokkene. Dit standpunt werd onderschreven in de arresten Mahdi en Z. Zh. en O. van het Hof (respectievelijk HvJ 5 juni 2014, Mahdi, C-146/14 PPU, § 70 en HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en O. /Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, § 56).

Verzoeker meent dan ook dat ieder weldenkend mens onmiddellijk inziet dat er in casu, nu verzoeker zich steeds vrijwillig is gaan aanmelden bij de dienst van Stad Roeselare, geen sprake is van objectieve en ernstige elementen om aan te nemen dat verzoeker een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Van enig individueel onderzoek dienaangaande is geen sprake”.

3.4.3. Verzoeker voert in de beide middelen aan dat er een verkeerde beoordeling heeft plaatsgevonden van het risico op onderduiken. In het kader van een goede rechtsbedeling worden deze middelen dan ook samen behandeld.

De bestreden beslissing bevat een bevel om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van een termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten omdat er een risico op onderduiken bestaat. Deze mogelijkheid is voorzien bij artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Om deze redenen en in toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet de bestreden beslissing eveneens dat verzoeker naar de grens moet worden teruggeleid.

Artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt:

“11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”.

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :
[...].”*

De bestreden beslissing is gebaseerd op zowel de situatie voorzien in 4° als die in 8° van deze bepaling en motiveert daarover als volgt:

“4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die hem betekend werden op 27.07.2014, 01.03.2018 en 05.01.2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Zo diende dhr. K. voor de eerste keer een verzoek tot internationale bescherming in op 30.06.2014. Het CGVS besloot enkele weken later (dd. 17.07.2014) evenwel om zijn verzoek niet in overweging te nemen. Waarna door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqies) werd opgesteld met een termijn van 15 dagen, dat hem betekend werd op 27.07.2014.

Betrokkene besloot vervolgens om een aanvraag van machtiging tot verblijf om buitengewone redenen in te dienen op 06.10.2015. Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd op 21.11.2016 onontvankelijk verklaard door de DVZ. Tegen deze weigeringsbeslissing diende dhr. K. beroep in bij de RVV, waar zijn beroep verworpen werd op 28.08.2020. Gelijktijdig met deze beroepsprocedure diende dhr. K. zijn tweede verzoek tot internationale bescherming in op 30.11.2017. Op 19.02.2018 besloot het CGVS opnieuw om zijn verzoek niet in overweging te nemen. Ten gevolge van deze beslissing werd door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqies) opgesteld met een termijn van 15 dagen, dat hem betekend werd op 01.03.2018.

Zijn laatste verzoek tot internationale bescherming werd ingediend op 17.05.2021. Het CGVS besloot hierbij om zijn verzoek onontvankelijk te verklaren op 25.06.2021. Waarna door de DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqies) werd opgesteld met een termijn van 6 dagen, dat hem betekend werd op 05.01.2022.”

Verzoeker is van oordeel dat er *in casu* geen sprake is van objectieve en ernstige elementen om aan te nemen dat hij een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten en dat hiernaar geen individueel onderzoek is gebeurd. Hij wijst erop dat zijn woonplaats gekend was bij de gemeente, dat hij nog zeer recent naar de gemeente is gestapt met pasfoto's en zijn documenten en dat hij zich steeds vrijwillig is gaan aanmelden bij de dienst van Stad Roeselare.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de motivering uit de bestreden beslissing volstrekt ongemoeid laat. Met zijn betoog toont hij daarnaast niet aan dat er ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel

1, §2, 4° en 8° van de Vreemdelingenwet. Het risico op onderduiken is immers niet beperkt tot het geval waarin iemand geen adres heeft of niet zou meewerken met de overheid. Verzoeker toont niet aan dat het loutere feit dat hij zich vrijwillig heeft aangemeld bij de stad Roeselare, in het geheel van de door de verwerende partij vastgestelde omstandigheden, zou kunnen leiden tot de vaststelling dat in zijn hoofde ten onrechte een risico op onderduiken werd vastgesteld en dat ten onrechte toepassing zou zijn gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° en artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/14 en artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.4.4. Het vierde en vijfde middel zijn ongegrond.

3.5. Het zesde middel is gericht tegen het bevel tot vasthouding en is omwille van de onder punt 2 uiteengezette redenen onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS